

У ноћи кад, тако бар најављују, почиње српски дан, још убалављен од честитки нанетих јако близу усана - Томица Николић, уместо да оде на дубинско прање, објавиће хатишериф о смени генералног директора РТС-а. Немам приговор. Имам услове.

Да би се квалификовао за ноћно издавање свилених гајтана, Томици ваља да победи дању. До сада му то, више пута узастопце, није полазило за руком. Потом, ваља му да стане у километарски ред талибана, разних политичких педигреа, који ме већ седам година манијачки смењују, хапсе, прете или убијају. И они хоће другачији РТС. Сем оних које, у чисто научне сврхе, интересује деведесет милиона евра буџета Јавног сервиса.

Пошто не спадам у увиђавне жртве, те у самоодбрани често „целатирам“ своје целате, мирно прихватам смену ако је, у ноћи свог тријумфа, Томица обнародује - обучен у своју легендарну пижаму са медведићима. Исту пижаму у којој је одлучно умро, својом вољом, на суровој нултој оскудацији, борећи се за изборе одмах. Или за осам месеци. Или тако некако. Ону пижаму у којој је Томица, као друг Лењин у стакленом саркофагу, сат-два пре смрти био изложен погледима верника на тргу испред српске Скупштине. Где и сад почива.

Томица јасно каже - „Нећу слугу на челу Јавног сервиса“. Да имам куражи, тачно колико немам, узвратио бих будућем императору са - „Вала, Томице, ни Срби неће слугу на челу Србије!“. Но, не усуђујем се. Напротив. Волим кад Томица овако подвикне. Кад се не либи да крши српске и европске законе. Кад јасно каже да његов политички програм има само једну тачку - смену Тијанића и да том кореографијом почиње ренесансу малаксале Србије. Лепо је кад Томица испадне мушко. Скупило се човеку. Двадесет година ни бекнути Шешељу. Десет, ни самогласник Слоби. Четири, ни секутиће Коштуници. Две, без сугласника Тадићу. Каква судбина? Каква мистериозност у питању - има ли „пижамиста“ Томица уопште свој глас?

Пређите на друго питање. Знао одговор на постављено. Томица, наиме, није одговоран за све у шта га је унапредила дубина српске кризе, потом невидљиви пројектантски биро и сасвим разумљива жеља нације да из кризе изађемо брзо, лако и јевтино. Не бива то, браћо. Али је Томица веома крив, што је тај део грађана, који су веровали у мит о

спасиоцу, данас остао без емоционалне „уштеђевине“, уложене у њега. Овакав исход, укида Србима могућност избора. Ривалитет политичких понуда. Па, ако хоћете, и вишестраначки систем.

Тако постаје јасна суштина императорове личне животне драме. Све што Томица ради, или планира, или хоће - то већ неко ради боље од њега. Неко га побеђује на изборима. Неко успешније окупља коалицију за владање. Неко боље говори и пише од њега. Неко боље зна економију. Неко је већ Број Један, и у партији и у држави, дочим Томица годинама не успева да се ослободи костима вечитог Броја Два. Кад хоће да га вређају, његови противници иду до краја: наводе лажне сведоке како у његовом селу сви сељаци сваку ракију пеку боље од Томице. Хм. Сведок сам да лажу. Мајку му, негде треба поставити границе лажи у српској политици. Дакле, не баш сви сељаци. Не баш сваку ракију.

Мој једини проблем са Томицом јесте његово виђење Србије после његове, евентуалне, изборне победе. Наиме, питање мог одласка са чела РТС-а није спорно. Свако ће овај посао радити боље од мене и грађани ће то убрзо видети и ценити. Спорно је - да ли Србија, као плен, припада победнику, како тврди Томица. Да ли је победник изнад свих закона, како тврди Томица? Да ли је српски владалац апсолутни господар наших судбина, како тврди Томица? Ако мисли то што каже, зло се надвило над Србију. Ако каже што не мисли, зло је дубоко ушло у Томицу.

Овај текст о Томици, и све будуће текстове о њему, нисам желео да напишем. Он их наручује. Још прошли пут, пошто ме је јавно а незаконито смењивао, молио сам га да то не ради секиром. Па он је војвода; чему служи нож. Ја сам суптилна унутрашња личност у директној неподударности са секиром. Искрено сам тражио од Томице да ми не пружа повод да на њега, у поврату, шиљим своју писаљку. Какву-такву. Авај. Није вредело. После свега, закључујем: Томица, српски „император у преднацрту“, везан је и силно љуби све своје поразе. У било чему. Он одбија другачији исход. Наиме, чврсто верује да га само драмски пораз чине директним потомком групе аутора - Хамлета, Отела и Калабића. Е, ту нема лека. Какве то везе има јесам ли ја, процедурално, генерални директор РТС-а још три године?

(РТС)